

2/689

Η
ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ Η ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1900

+++++

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ἄμα ἀποθάνη τις τῶν Ὁρθοδόξων, εὐθὺς προσκα-
λείται παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ὁ Ἱερεὺς, ὁστις καὶ
πηγαίνει εἰς τὸν οἶκον, ἐν ᾧ τὸ λείψανον κεῖται, καὶ
βαλῶν Ἐπιτραχήλιον, καὶ ἐπὶ τὸν θυμιατὸν θυμιάμα,
εὐλογεῖ συνήθως τὸν εὐλογητὸν Θεὸν καὶ ἄρχονται
οἱ συμπαρόντες τὸ Ἅγιος ὁ Θεὸς Παναγία Τριάς
Πάτερ ἡμῶν Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία καὶ τὰ τρο-
πάρια ταῦτα.

Ἦχος δ΄.

Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων, τὴν ψυχὴν
τοῦ δούλου σου Σῶτερ ἀνάπαυσον· φυλάττων αὐτὴν
εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν, τὴν παρὰ σοῦ φιλόανθρωπε.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου Κύριε, ὅπου πάντες οἱ Ἅγιοί
σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου
σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος.

Δόξα Πατρί.

Σὺ εἰ ὁ Θεός, ὁ καταβάς εἰς ἄβην, καὶ τὰς δδύνας λύ-
σας τῶν πεπεδημένων· αὐτὸς καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου
σου Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Καίνον.

Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἀχραντος Παρθένος, ἡ Θεὸν ἀσπό-

SISMANOGLIO

ρως κυήσασα, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὴν ψυχὴν, τοῦ δούλου σου.

Ὁ Ἱερεὺς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον, καὶ ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δε), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. Τὰ ἔλεη τοῦ Θεοῦ, τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἀφαισιν τῶν αὐτοῦ ἀμαρτιῶν παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας, τὸν δὲ διάβολον καταργήσας, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος· αὐτὸς Κύριε, ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου δούλου σου (τοῦ δε), ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός· πᾶν ἀμάρτημα τὸ παρ' αὐτοῦ πραχθὲν ἐν λόγῳ, ἢ ἔργῳ, ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, συγχώρησον· ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς ζῆσεται καὶ οὐχ ἀμαρτήσῃ· σὺ γὰρ μόνος ἐκτὸς ἀμαρτίας· ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁ λόγος σου, ἀλήθεια. Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κεκοιμημένου δούλου σου (τοῦ δε), Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα καὶ νῦν. Καὶ Ἀπόλυσις.

Καὶ εἰ μὲν ἐτοιμά εἰσιν ἅπαντα τὰ τοῦ Ἐξοδίου

εὐλογεῖ αὐθις ὁ Ἱερεὺς, καὶ ἀρχόμεθα ψάλλειν τὸ Ἅγιος ὁ Θεός, μετὰ φόβου καὶ πάσης κατανόξεως. Καὶ ἄραντες τὸ λείψανον, ἀπερχόμεθα εἰς τὸν Ναὸν προπορευομένων τῶν Ἱερέων μετὰ λαμπάδων, καὶ τοῦ Διακόνου μετὰ θυματοῦ. Ὅταν δὲ ἔλθωσιν ἐν τῷ Ναῷ, τὸ μὲν λείψανον ἀποτίθεται ἐν τῷ Νάρθηκι, καὶ ἄρχονται τοῦ 90 Ψαλμοῦ. Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ἰψίστου.

Καὶ μετὰ τοῦτο, γεγωνοτέρα τῇ γωνίᾳ.

Ἀμώμοι ἐν ὁδοῖς. Ἀλληλούια.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Καὶ ψάλλομεν τὴν πρώτην στάσιν τοῦ Ἀμώμου, εἰς ἦχον πλ. β', λέγοντες ἐν τῷ τέλει ἐκάστου Στίχου Ἀλληλούια.

ΣΤΑΣΙΣ Α'

Ἐπιπέθησεν ἡ ψυχὴ μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι τὰ κρίματά σου ἐν παντὶ καιρῷ. Ἀλληλούια.

Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας, βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἀλληλούια.

Κλίνον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου, καὶ μὴ εἰς πλεονεξίαν. Ἀλληλούια.

Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Ἀλληλούια.

Μέτοχος ἐγὼ εἶμι πάντων τῶν φοβουμένων σε, καὶ τῶν φυλασσόντων τὰς ἐντολάς σου. Ἀλληλούια.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλούια.

Ὁ Διάκονος.

Ἐτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δε), καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς τάξη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἵνα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. Τὰ ἔλεη τοῦ Θεοῦ, τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἄφειν τῶν αὐτοῦ ἁμαρτιῶν παρὰ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ἀνάπαυσις κτλ.

Καὶ μετὰ τοῦτο ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας Στάσεως, εἰς ἦχον πλ. α', λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Στίχῳ.

Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

ΣΤΑΣΙΣ Β'.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἐπλάσαν με, συνέτισόν με καὶ μαθήσομαι τὰς ἐντολάς σου.

Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

Ὅτι ἐγεννήθην ὡς ἄσχος ἐν πάχνη, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.

Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

Σὸς εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐξεζήτησα.

Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα ὅτι σὺ ἐνομοθέτησάς με.

Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τὰ δικαιώματά σου εἰς τὸν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν.

Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διασκέδασον τὸν νόμον σου.

Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα καὶ γῶν. Ἐλέησον τὸν δοῦλόν σου.

Ὁ Διάκονος.

Ἐτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δε).

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.

Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ἀνάπαυσις, κτλ.

Καὶ οὕτως ἀρχόμεθα τῆς τρίτης Στάσεως εἰς ἦχον γ', λέγοντες ἐν ἐκάστῳ Στίχῳ, Ἀλληλούια.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, κατὰ τὸ κρῖμα τῶν ἀγαπῶντων τὸ ὄνομά σου. Ἀλληλούια.

Νεώτερος ἐγώ εἰμι καὶ ἐξουδενωμένος, τὰ δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλούια.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον Κύριε, κατὰ τὸ ἔλεός σου, κατὰ τὸ κρῖμά σου ζῆσόν με. Ἀλληλούια.

Ἄρχοντες κατεδίωξάν με δωρεάν, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδία μου. Ἀλληλούια.

Ζήτηται ἡ ψυχὴ μου, καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρῖματά σου βοηθήσει μοι. Ἀλληλούια.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς, ζήτησον τὸν δούλόν σου, ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην. Ἀλληλούια.

Καὶ εὐθύς τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς, εὔρε πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ θύραν Παραδείσου· εὔρω καὶ γῶ, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας· τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγώ εἰμι· ἀνακάλεσαί με Σωτὴρ, καὶ σῶσόν με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Ὁ παλαιὸς μὲν ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θεῖα τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με, ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπαναγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων· οἰκτρήσον, τὸ σὸν πλάσμα Δέσποτα, καὶ καθάρισον τῇ εὐσπλαγχνίᾳ· καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι. Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Οἱ τὸν ἁμνόν, τοῦ Θεοῦ κηρύξαντες, καὶ σφραγιασθέντες, ὡσπερ ἄρνες, καὶ πρὸς ζωὴν, τὴν ἀγήρω Ἅγιοι καὶ ἀίδιον μετατεθέντες, τοῦτον ἐκτενωῶς Μάρτυρες αἰτήσασθε, ὀφλημάτων λύσιν ἡμῖν δωρήσασθαι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς τὸν δούλόν σου, καὶ κατὰταξον αὐτὸν ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἁγίων Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες· τὸν κεκοιμημένον δούλόν σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτοῦ πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα Τριαδικόν.

Τὸ τριλαμπές, τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα· φώτισον ἡμᾶς πίστει σοὶ λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαίρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὐρατο τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὐροίμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνή εὐλογημένη.

Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια. Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Ἐκ γ'.

Εἶτα ὁ Διάκονος. Ἐτι, καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου·

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως· κτλ.

Καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν.

Ἦχος πλ. α'.

Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν μετὰ Δικαίων τὸν δούλόν

σου· καὶ τοῦτον κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτοῦ, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, Φιλάνθρωπε.

Ἦχος πλ. β'.

Ἀληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος, σκιά καὶ ἐνούπιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσομεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τὸν μεταστάντα ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ, μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἀνθρώπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιόν θρῆνον ποιοῦντες ὄδῃν τό. Ἀλληλούια.

Ὁ Διάκονος. Ἐτι, καὶ ἔτι, κτλ. Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, ἀρχόμεθα τῶν Ἰδιομέλων Ἰωάννου Μοναχοῦ τοῦ Λαμασκηνοῦ.

Ἦχος β'.

Ποία τοῦ βίου τρυφή διαμένει λύπης ἀμέτοχος; ποία δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάντα σκιάς ἀσθενέ-

στειρα, πάντα δυνείρων ἀπατηλότερα· μία ροπή, καὶ ταῦτα πάντα θάνατος διαδέχεται. Ἄλλ' ἐν τῷ πρώτῳ Χριστὲ τοῦ προσώπου σου καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς ωραιότητος, ὃν ἐξελέξω, ἀνάπαυτον, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἦχος β'.

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παύεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν σεισμῷ πάντες ἀναστήσονται πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστὲ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὐδε μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ πνεύματα τῶν σῶν δούλων Χριστέ.

Οἶμοι, οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! οἶμοι, πόσα δακρύει τότε, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἑλεῖν αὐτήν! πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα βέπουσα, ἀπρακτα καθικετεύει· πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διὸ ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τῷ μεταστάντι τὴν ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Ἦχος γ'.

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηράνισται· διὸ Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ βοήσωμεν· τὸν μεταστάντα ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστὶν εὐφραινομένων ἡ κατοικία. Ἦχος δ'.

Ὅντως φοβερῶτανον, τὸ τοῦ θανάτου μυστήριον· πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς ἀρμονίας, καὶ τῆς συμφύλας ὁ φυσικώτατος δεσμός· θεῖον βουλήματι ἀποτέμενεται. Διὸ σὲ ἰκετεύομεν. Τὸν μεταστάντα ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, Ζωοδότα Φιλόανθρωπε.

Ἦχος δ'.

Ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ κόσμου προσπάθεια; ποῦ ἐστὶν ἡ τῶν προσκαίρων φαντασία; ποῦ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ ἀργυροῦς; ποῦ ἐστὶν τῶν οἰκετῶν ἡ πλημμύρα καὶ ὁ θόρυβος; πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά. Ἄλλὰ δεῦτε βοήσωμεν τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ· Κύριε, τῶν αἰώνων σου ἀγαθῶν ἀξίωσον, τὸν μεταστάντα ἐξ ἡμῶν, ἀναπαύων αὐτὸν ἐν τῇ ἀγῆρῳ μακαριότητι.

Ἦχος πλ. α'.

Ἐμνήσθην τοῦ Προφήτου βοῶντος· Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός· καὶ πάλιν κατενόησα ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ εἶδον τὰ ὄστα τὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον· Ἄρα τίς ἐστι βασιλεὺς, ἢ στρατιώτης, ἢ πλοῦσιος, ἢ πένης, ἢ δίκαιος, ἢ ἁμαρτωλός; Ἄλλὰ ἀνάπαυσον Κύριε, μετὰ δικαίων τὸν δοῦλόν σου.

Ἦχος πλ. β'.

Ἀρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις τὸ πλάστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουλευθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε καὶ ὀρατῆς μεζῶν συμπῆξαι φύσει, γῆθῆν μοι τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεῖᾳ σου καὶ ζωοποιῷ ἐμπνεύσει. Διὸ Χριστέ τὸν δοῦλόν σου, ἐν γῶρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἦχος βαρῦς.

Κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν, πλαστουργήσας κατ' ἀρχὰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν Παραδείσῳ τέθεικας, κατάρχειν σου τῶν κτισμάτων, φθόνῳ δὲ διαδόλου ἀπατηθείς, τῆς βρώσειως μετέσχε, τῶν ἐντολῶν σου παραβάτης γεγονώς· διὸ πάλιν εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη κατεδίκασας ἐπιστρέφειν Κύριε, καὶ αἰτεῖσθαι τὴν ἀνάπαυσιν. Ἦχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ εἶδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ωραιότητα, ἀμορρον, ἀδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος· ὦ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ, καὶ συνεζεύθημεν

τῷ θανάτῳ; ὅντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται τοῦ παρέχοντος τῷ μεταστάντι τὴν ἀνάπαυσιν.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, μνήσθητι ἡμῶν Κύριε.

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ Πνεύματι, ὅτι αὐτῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες, τὴν δικαιοσύνην.

Μακάριοι οἱ ἐλεημόνες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Ἦχος πλ. 6'. Οἱ ὅσιοί σου Παῖδες.

Ληστὴν τοῦ Παραδείσου Χριστὲ πολίτην, ἐπὶ Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τό, Μνήσθητί μου, προσπειργάσω αὐτοῦ τῆς μετανοίας, ἀξίωσον καὶ τὸν ἀνάξιον.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ.

Ζωῆς ὁ κυριεύων, καὶ τοῦ θανάτου, ἐν ταῖς αὐλαῖς Ἁγίων ἀνάπαυσον, ἐν προσιλαβῶν ἐκ τῶν προσκαίρων, βεῶντα. Μνήσθητί μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί.

Ὁ τῶν ψυχῶν δεσπόζων καὶ τῶν σωμάτων, οὗ ἐν τῇ χειρὶ ἡ πνοὴ ἡμῶν, τῶν θλιβομένων παραμυθία, ἀνάπαυσον ἐν χώρᾳ Δικαίων, ἐν μετέστησας δοῦλόν σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι.

Χριστὸς σε ἀναπαύσοι ἐν χώρᾳ ζώντων, καὶ πύλας Παραδείσου ἀνοίξει σοι, καὶ βασιλείας δείξει πολίτην, καὶ ἀφείν σοι δόξη, ὧν ἡμαρτες ἐν βίῳ φιλόχριστε.

Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ἐνειδίσωσιν ἡμᾶς.

Ἐξέλθωμεν καὶ ἰδῶμεν ἐν τοῖς τάφοις, ὅτι γυμνὰ ὄστια ὁ ἄνθρωπος, σκολήκων βρώμα καὶ δυσωδία, καὶ γινώμεν τίς ὁ πλοῦτος, τὸ κάλλος, ἡ ἰσχύς καὶ ἡ εὐπρέπεια.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀκούσωμεν τί κράζει ὁ Παντοκράτωρ. Οὐαὶ οἱ ἐκζη-

τοῦντες θεάσασθαι τὴν φοβερὰν ἡμέραν Κυρίου· αὕτη γὰρ ἔστι σκότος· πυρὶ γὰρ δοκιμάσει τὰ σύμπαντα.

Δόξα Πατρί.

Ἀνάρχω τε καὶ γεννήσει τε καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱὸν δοξαζῶ τὸν γεννηθέντα, ὁμνῶ τὸ συνεκλαμπόν, Πατρί τε καὶ Υἱῷ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πῶς ἐκ μαζῶν σου γάλα βρύεις Παρθένε; πῶς τρίβεις τὸν τροφία τῆς κτίσεως; ὡς εἶδεν ὁ πηγάσας ὕδωρ ἐκ πέτρας, τὰς φλέβας τῶν ὑδάτων διψῶντι τῷ λαῷ, καθὼς γέγραπται.

Προκείμενον Ἦχος γ'.

Μακαρία ἡ ὁδός, ἣ πορεύῃ σήμερον, ὅτι ἠτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως.

Στίχ. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α'. Ἐπισ. Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. 8. 13.

Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπησθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύωμεν, ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀξίει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας· ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον· ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἄρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα· καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἑσόμεθα.

Ἀλληλοῦα. Μακάριος, ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβον, Κύριε.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Κεφ. ε'. 24.

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους. Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων, καὶ πιστεύων πῶ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται ἀλλὰ μεταβίβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἔστιν, ὅτι οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται. Ὅσπερ γὰρ ὁ Πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ Υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ· καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν. Ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί, μὴ θυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνάστασιν κρίσεως. Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐδέν· καθὼς ἀκούω κρίνω· καὶ ἡ κρίσις ἣ ἐμὴ δίκαια ἐστίν· ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς.

Ὁ Διάκονος.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ.

Καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων, λέγει ὁ πρῶτος τῶν Ἱερέων, ἢ ὁ τυχὼν Ἀρχιερεὺς, τὴν Εὐχὴν. Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, μεγαλοφώνως, πλησίον τοῦ λειψάνου ἐλθὼν· ὡσαύτως καὶ οἱ συμπρόντες Ἱερεῖς ἅπαντες.

Ἰστέον δὲ, ὅτι λεγομένης ἐκάστης αἰτήσεως παρὰ τοῦ Διακόνου, ἐν ᾧ λέγεται ἡ Αἰτήσις παρ' αὐτοῦ, λέγει τὴν ἀνωθεν Εὐχὴν ἕκαστος τῶν Ἱερέων κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ, μυστικῶς πλησίον τοῦ λειψάνου, καὶ ἐκφωνεῖ. Ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις.

Νῦν δὲ παρὰ τοῦ πρῶτου τῶν Ἱερέων, ἢ καὶ τοῦ Ἀρχιερέως, λέγεται μεγαλοφώνως ὡς ἀνωθεν εἰρηται.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν γίνεται ὁ Ἀσπασμὸς, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμὸν, δῶμεν ἀδελφοί τῷ θανόντι, εὐχαριστοῦντες Θεῷ· οὗτος γὰρ ἐξέλιπε τῆς συγγενείας αὐτοῦ, καὶ πρὸς τάφον ἐπέιγεται, οὐκ ἔτι φροντίζων, τὰ τῆς ματαιότητος, καὶ πολυμοχθοῦ σαρκός· ποῦ νῦν συγγενεῖς τε καὶ φίλοι; ἄρτι χωριζόμεθα, ὃν περ, ἀναπαύσαι Κύριος εὐξώμεθα.

Ποῖος χωρισμὸς ὦ ἀδελφοί; ποῖος κοπετός, ποῖος θρήνος, ἐν τῇ παρουσίᾳ ῥοπῆ; δεῦτε οὖν ἀσπάσασθε τὸν πρὸ μικροῦ μεθ' ἡμῶν· παραδίδοται τάφῳ γὰρ, καλύπτεται λίθῳ, σκότει κατοικίζεται, νεκροῖς συνθάπτεται· πάντες συγγενεῖς τε καὶ φίλοι, ἄρτι χωριζόμεθα, ὃν περ, ἀναπαύσαι Κύριος εὐξώμεθα.

Ἄρτι ἢ τοῦ βίου πονηρά, λυταί πανήγυρις πᾶσα τῆς ματαιότητος· πνεῦμα γὰρ ἐξέλιπεν ἀπὸ σκηνώματος· ὁ πληθὸς μεμελάνωται, τὸ σκεῦος ἑρράγη, ἄφρονον, ἀναίσθητον, νεκρὸν ἀκίνητον, ὃν περ παραπέμποντες τάφῳ, Κύριον εὐξώμεθα δοῦναι, εἰς αἰῶνας τούτῳ τὴν ἀναπαυσιν.

Ὅλα ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐστίν, ἄνθος καὶ ἀτμὶς τε καὶ ὄροσος, ἐωθινή ἀληθῶς· δεῦτε οὖν κατιδῶμεν, ἐπὶ τοὺς τάφους τρανῶς· ποῦ τὸ κάλλος τοῦ σώματος; καὶ ποῦ ἡ νεότης; ποῦ εἰσι τὰ ὄμματα καὶ ἡ μορφή τῆς σαρκός; πάντα

ἐξηράνθη ὡς χόρτος, πάντα ἠφανίσθησαν· δεῦτε, τῷ Χριστῷ προσπέσωμεν ἐν δάκρυσι.

Μέγας ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὀδυρμὸς, μέγας στεναγμὸς, καὶ ἀνάγκη, ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς· ἀδης καὶ ἀπώλεια, ἡ τῶν προσκαίρων ζωῆ, ἡ σκιά ἡ ἀνύπαρκτος, ὁ ὕπνος τῆς πλάνης, ὁ ἀκαιροφάνταστος, μὸσχος τοῦ βίου τῆς γῆς· πόρρω ἐκφρευζόμεθα κόσμου, ἅπαν τὸ ἀμάρτημα, ἵνα τὰ οὐράνια κληρονομήσωμεν.

Πάντα τὰ τοῦ σώματος νυνί, ὄργανα ἀργὰ θεωροῦνται τὰ πρὸ μικροῦ κινητὰ· πάντα ἀνενέργητα, νεκρὰ, ἀναίσθητα· ὀφθαλμοὶ γὰρ κατέδυσαν, εἰδέθησαν πόδες, χεῖρες ἠσυχάζουσι, καὶ ἀκοή σὺν αὐτοῖς, γλῶσσα τῇ σιγῇ συνεκλείσθη, τὰφῳ παραδίδεται· ὄντως ματαιότης πάντα τὰ ἀνθρώπινα!

Θεοτοκίον.

Σῶζε τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, Μήτηρ τοῦ ἀδύτου Ἡλίου, Θεογεννήτρια· αἰτησαι πρεσβείαις σου, τὸν Ὑπεράγαθον, ἀναπαῦσαι δεόμεθα, τὸν νῦν μεταστάντα, ἐνθα ἀναπαύονται αἱ τῶν δικαίων ψυχαί· θείων ἀγαθῶν κληρονόμον, δεῖξον ἐν αὐλαῖς τῶν Δικαίων, εἰς μνημόσυνον πανάμωμε αἰώνιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὁρῶντές με ἄφρων καὶ ἄπνουν προκείμενον, κλαύσατε πάντες ἐπ' ἐμοί, ἀδελφοὶ καὶ φίλοι, συγγενεῖς καὶ γνωστοί· τὴν γὰρ χθὲς ἡμέραν μεθ' ἡμῶν ἐλάλουν, καὶ ἄφνω ἐπῆλθέ μοι ἡ φοβερά ὥρα τοῦ θανάτου. Ἀλλὰ δεῦτε πάντες οἱ ποθοῦμενοί με, καὶ ἀσπάσασθέ με τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν· οὐκ ἔτι γὰρ μεθ' ὑμῶν πορεύσομαι, ἢ συλλαλήσω τοῦ λοιποῦ· εἰς κριτὴν γὰρ ἀπέρχομαι, ἐνθα προσωποληψία οὐκ ἔστι· δοῦλος γὰρ καὶ δεσπότης ὁμοῦ παρίστανται, βασιλεὺς καὶ στρατιώτης, πλούσιος καὶ πέ-

νης, ἐν ἀξιώματι ἴσω· ἕκαστος γὰρ ἐκ τῶν ἰδίων ἔργων ἢ δοξασθήσεται ἢ αἰσχυνηθήσεται. Ἀλλ' αἰτῶ πάντας καὶ δυσωπῶ, ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἐμοῦ προσεύξασθαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἵνα μὴ καταταγῶ διὰ τὰς ἀμαρτίας μου εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου, ἀλλ' ἵνα με κατατάξῃ, ὅπου τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Χριστὲ καὶ τοῦ προδρόμου σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τὸν κοιμηθέντα δοῦλόν σου ἀνάπαυσον.

Τρισάγιον, Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία. Μετὰ πνευμάτων δικαίων, κτλ. ἡ Αἰτησις παρὰ τοῦ Διακόνου, καὶ ἡ Εὐχὴ παρὰ τοῦ Ἱερέως. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν. Δόξα καὶ νῦν, καὶ γίνεται Ἀπόλυσις οὕτως.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἁγίων ἐνδοξῶν καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τὴν φυγὴν τοῦ ἐξ ἡμῶν μεταστάντος δούλου σου ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξαι, ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαῦσαι καὶ μετὰ δικαίων συναριθμησαί, ἡμᾶς δὲ ἐλεῆσαι ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόφρωνος. Ἀμήν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιομακάριστε καὶ ἀείμνηστε ἀδελφεῖ ἡμῶν. Ἐκ τρίτου.

Καὶ οὕτως ἄραντες τὸ λείψανον, ἀπερχόμεθα εἰς τὸν τάφον, ψάλλοντες, τὸ Ἅγιος ὁ Θεός· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· κτλ. καὶ τίθεται τὸ λείψανον ἐν τῷ μνή-

ματι. Ὁ δὲ Ἰεριὺς ἄρας χοῦν μετὰ τοῦ πτύου, σταυροειδῶς ἐπιρρίπτει ἐπάνω τοῦ λειψάνου, λέγων·

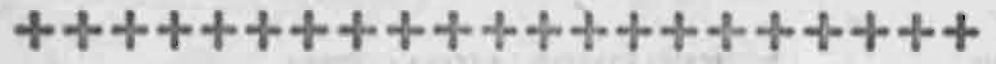
Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη, καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

Καὶ μετὰ τοῦτο ἐπιχέει ἐπὶ τῷ λειψάνῳ κανδήλαν, ἢ τὴν τέφραν τοῦ θυμιατηρίου. Καὶ οὕτω καλύπτουσιν, ὡς σύνηθες, τὸν τάφον, ἐπιλεγομένων τῶν Τροπαρίων. Μετὰ πνευμάτων Δικαίων καὶ ἕτερα ἀπάντα· καὶ ἀπόλυσις.

Δόξα τῷ Θεῷ τῷ οὕτως οικονομῆσαντι.

Ἰστέον δέ, ὅτι ὁ τοιοῦτος Τύπος γίνεται καὶ εἰς κοιμηθείσας γυναῖκας, εἰς παῖδας τῶν Ὀρθοδόξων, ἐναλλατομένου μόνον τοῦ ὀνόματος, ἀπο τε ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκὸν καὶ οὐχ ἕτερον.

ΕΙΣ ΝΗΠΙΑ

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΝΗΠΙΑ

• Εὐλογητός ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ. Ἀλληλοῦα γ'. Ἀμωμοὶ ἐν ὁδῷ. Ὁ βάθει σοφίας. Δόξα, καὶ γῆν. Σε καὶ τείχος καὶ λιμένα. Ζήτει ταῦτα ἐν τῷ Ἐξοδιαστικῷ τῶν Κοσμικῶν σελ. 3.

Εἶτα Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον. Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Στίχ. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσεται. Πρὸς σὲ Κύριε κεκράξομαι, ὁ Θεὸς μου.

Πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκ ἔτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκ ἔτι κυριεύει. Ὁ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφ' ἡμᾶς· ὁ δὲ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ. Οὕτω καὶ ἡμεῖς λογιζέσθε ἑαυτοὺς, νεκροὺς εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀλληλοῦα, Ἀλληλοῦα, Ἀλληλοῦα.

SISMANOGLIO

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λευκᾶν.

Κεφ. ΙΗ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσέφερον τῷ Ἰησοῦ τὰ βρέφη, ἵνα αὐτῶν ἀπτηται· ἰδόντες δὲ οἱ Μαθηταὶ ἐπιτίμησαν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτὰ εἶπεν· Ἀφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅς ἐάν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

Εἶτα συναπτὴ μικρά· καὶ μετὰ ταῦτα ἡ

ΕΥΧΗ

Ὁ φυλάσσων τὰ νήπια, Κύριε, ἐν τῷ παρόντι βίῳ, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀπλοῦν, καὶ ἀνεύθυνον, τοὺς Ἀβραμιαίους κόλπους ἀποπληρῶν, καὶ φωτοειδέσι τόποις κατασκηνῶν, ἐν οἷς αὐλίζεται τῶν δικαίων τὰ πνεύματα· πρόσδεξαι ἐν εἰρήνῃ καὶ τοῦ δούλου σου (δεῖνος) τὴν ψυχὴν· αὐτὸς γὰρ εἶπας· Τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐκφώνως· Ὅτι σοῦ μόνου ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Εἶτα τὸ Ἐξαποστειλᾶριον.

Νῦν ἀνεπαυσάμην, καὶ εὖρον ἀνεσιν πολλήν, ὅτι μετέστην ἐκ φθορᾶς, καὶ μετετέθην πρὸς ζωὴν· Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ.

Στίχ. Ὅτι πνεῦμα διηλθεν ἐν αὐτῷ.

Στίχ. Καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Καὶ εἰς καθ' ἕναστον στίχον λέγεται τὸ ἔξαποστειλᾶριον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Νῦν ἐξελεξάμην τὴν Θεομήτορα Κόρην, ὅτι ἐτέχθη ἐξ αὐτῆς, Χριστὸς ὁ πάντων λυτρωτὴς· Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Στιχηρά.

Ἦχος π.λ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδοξοῦ θαύματος!

Ὁ, τίς μὴ θηνήσῃ τέκνον μου, τὴν ἐκ τοῦ βίου τὰ νῦν πενήτηράν σου μετὰστασιν; ὅτι βρέφος ἄωρον, ἐκ μητρικῶν ἀγκαλῶν νῦν, ὡσπερ στρουθίον τάχος ἐπέτασας, καὶ πρὸς τὸν Κτίστην πάντων κατέφυγες; ὦ τέκνον, τίς ποτε μὴ θρηνήσῃ βλέπων σου τὸ ἐμφανὲς πρόσωπον εὐμάραντον, τὸ πρὶν ὡς ῥέδον τερπνόν; Δίς.

Ὁ, τίς μὴ στεναῖξῃ, τέκνον μου, καὶ μὴ βοήσῃ κλαυθμῷ τὴν πολλὴν σου εὐπρέπειαν, καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς ἀγνῆς πολιτείας σου; ὡσπερ γὰρ ναῦς τις, ἴχνος οὐκ ἔχουσα, οὕτως ὑπέδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου ταχύ. Δεῦτε οἱ φίλοι μου, συγγενεῖς καὶ γείτονες, ἅμα ἐμοί, τοῦτο ἀσπασώμεθα, τάφῳ ἐκπέμποντες.

Θάνατος νηπίοις ἀνεσις· τῶν γὰρ τοῦ βίου κακῶν ἀνεπίδεκτα ὤφθησαν, καὶ πρὸς λήξιν ἐφθασαν, καὶ χαρὰν ἐπουράνιον· τοῦ Ἀβραάμ τρεῖς κόλποις ἀγάλλονται, καὶ τῶν Νηπίων ἀγίων θείοις χοροῖς νῦν συνευφραίνονται, καὶ πιστῶς χορεύουσιν, ὅτι φθορᾶς, τῆς φιλαμαρτήμονος, ἀγνοὶ μετέστησαν.

Δόξα. Ἦχος π.λ. β'.

Ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐγρημάτισεν, ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγεισις πάλαι ἐν Ἐδέμ, ἕτε ὅρις ἰὸν ἐξηριεύζατο· δι' αὐτοῦ

γάρ εισηλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατσεθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἔλθων ὁ Δεσπότης καθελε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάπαυσιν ὑμῖν ἔδωρῆσατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν. Φεῖσαι Σωτὴρ καὶ οὖς προσελάβου μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ οὖν Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε παρθένε, σφίζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνῃ προστασίᾳ τῶν πιστῶν.

Καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ἀσπασμοῦ τὰ Τροπάρια καὶ Ἀπόλυσις.

+++++

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΚΟΣΜΙΚΩΝ

Εἰ τύχοι τῇ Ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου

(Ἐκ τοῦ Ἱλλυρικοῦ Εὐχολογίου μεταφρασθεῖσα).

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐὰν γένηται τινα Ἀδελφὸν ἐκδημησάμενον πρὸς Κύριον ἐν τῇ ἁγίᾳ Ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου, οὐ ψάλλομεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνειθισμένην Ἀκολουθίαν τῶν κοιμητημένων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον Ἀκολουθίαν, οὕτως·

Ἀπερχόμενος ὁ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου, εἰ ἔστι καὶ τῶν Κληρικῶν αὐτοῦ εἰς τὸν οἶκον τοῦ τεθνεώτος, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον καὶ φελόνιον, θυμιᾷ τὸ λείψανον, ὡς ἔθος, καὶ ἀρχεται λέγων·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Χριστὸς ἀνίστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος. γ'

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἁγίον Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καὶ τὴν Ἁγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γάρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῖτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ

SISMANOGLIO

Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ. Διαπαντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. Ἐκ γ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωτὶ ἀδίδῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπατε τὰ ἐνταφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σφύζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Κοντάκιον Αὐτόμελον, ἦχος δ'.

Εἰ καὶ ἐν τῷ τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθέλθεις τὴν δύναμιν, καὶ ἀνίστης ὡς νικητής, Χριστὲ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθειγόμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων Ἀνάστασιν.

Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δὲ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ καὶ ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστὲ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ ἀ-ερίγραπτος. Δόξα.

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καὶ πασπάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστὲ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἁγιασμένον θεῖον σκηνώμα, χαίρει διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἢ χαρὰ, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Τὸ Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Εἶτα. Δι' εὐχῶν τῶν ἀγίων Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

« Ἀναστασιῶς ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας».

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανώς ἀκουσόμιστα, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος. Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστασιῶς ἡμέρα.

Εἶτα τὸ Χριστὸς ἀνίστη τρίς.

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἰδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἰλεος.

Ταῦτα λέγονται καθ' ἐκάστην ᾠδὴν.

Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις, Ὅτι σὸν τὸ κράτος κτλ.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

« Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τετρατουργούμενον, ἀλλ' ἀθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὀμ-βρῆσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στεριούμεθα».

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις, τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἑστερίωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἵναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον, Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις, Ὅτι σὺ εἶ κτλ.

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος δ'.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐροῦσαι

τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν ἐν φωνῇ ἀδῶν ὑπάρχοντα, μετὰ νικητῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγγέθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σωζόντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρημός.

« Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στή-
• τω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω φαισφόρον Ἀγγελον, δια-
• πρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι
• ἀνίστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος ».

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν τὴν παρθενοῦσαν νηδύν, πέρ-
• ρηνε Χριστὸς· ὡς βροτὸς δέ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἀμω-
• μος δέ, ὡς ἀγευστος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ
• ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνὸς ὁ εὐλογοῦμενος ἡμῖν στέφανος
• χρηστὸς ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τίθεται, Πάσχα τὸ καθαρ-
• τήριον· καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραῖος δικαιοσύνης ἡμῖν
• ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυὶδ πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ,
• ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν
• συμβόλων ἔχασιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνί-
• στη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρω-
• πος Θεὸς ὑπάρχεις, κτλ.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρημός.

« Ὁρθρίσωμεν ἑρθρου βαθέος καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον
• προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα δικαιο-
• σύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρὸν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ ἁδου σι-

ραῖς συνεγόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπέιγοντο, Χρι-
• στέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτούντες αἰώνιον.

Προσέλωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ
• τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ καὶ συνεστράσωμεν ταῖς φιλε-
• ὄρτοις τάξεσι, Πάτχᾳ Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ἑρθρου.

Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις. Ὅτι ἠγγίασται κτλ.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρημός.

« Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτρι-
• ψας μοχλοὺς αἰωνίους κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ,
• καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ
• τάφου ».

Φυλάξας τὰ σήμαντρά σου, Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τά-
• φου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνόμενος ἐν τῷ
• τόκῳ σου, καὶ ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σῶτερ, τὸ ζῶν με καὶ ἄθυτον ἱερεῖον ὡς Θεός, σταυ-
• τὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας παγ-
• γινή τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς κτλ.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ ἁδου
• καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ
• Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθελγῶμενος, Χαίρειτε, καὶ τοῖς
• σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι πα-
• ρέχων Ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον δύναντά ποτε ἐν τάφῳ προέρθα-
• σαν πρὸς ἑρθρον, ἐζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι,
• καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβῶν· Ὡ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν
• ὑπαλαβῶμεν Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, Σάρκα ἀνα-

στῶσαν τὸν περιπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι ἄγωμεν, σπεύσωμεν ὡσπερ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπυργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ καὶ κλαύσωμεν καὶ κράξωμεν· Ὡ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀνάστασιν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἀνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀσφαλείας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος».

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἰδραμον' ἐν δὲ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς, Χριστέ, Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεισιν, ἀλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχήν· καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος νύξ, καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφερῆς ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὐσα προάγγελος, ἐν ἧ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σώματικῶς, πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις. Εἴη τὸ κράτος κτλ.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων» ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύριων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασι-

λείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸ Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, Σιών, καὶ Ἴδε· Ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι θεοφειγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης καὶ ἐφ᾽ αὐτὰς τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζουμένη ἐν ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ ὑπέρθει, εἰς σὲ βεβαπίσμεθα, καὶ σὲ εὐλογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις. Ὅτι ἠυλόγηται κτλ.

Εἶτα ὁ Διάκονος. Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτός ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν καὶ ψάλλεται ἡ

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χορεύε νῦν, καὶ ἀγάλλου» Σιών· σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτοκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ ἔτοκου σου».

Ὡ θεῖας! ὦ φιλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω εἶσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ· ἦν πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος κατέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον, Χριστέ· ὦ Σοφία καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον τῷ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου. Τὰ τροπάρια ταῦτα συμφάλλονται μετὰ τῶν ἐπομένων

Μεγαλυναρίων.

Μεγάλυνον ψυχῆ μου, τὸν ἐθελουσίως, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου.

Μεγάλυνον, ψυχῆ μου, τὸν ἐξαναστάντα τριήμερον ἐκ τάφου, Χριστὸν τὸν ζωοδότην.

Σήμερον πάσα κτίσις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὅτι Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἄδης ἐσκυλεύθη.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυποστάτου καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ κράτος.

Καὶ νῦν.

Χαίρε, Παρθένε, χαίρε, χαίρε εὐλογημένη, χαίρε δεδοξασμένη· σὸς γὰρ Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Καταβασία.

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ· Ἄγνη Παρθένε, χαίρε, καὶ πάλιν ἐρῶ, χαίρε· ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη, τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, Φωτίζου κτλ.

Τὸ Χριστὸς ἀνέστη τρίς· τὸ ἀνάστας ὁ Ἰησοῦς ἀπαξ. Συναπτὴ μικρά, Αἰτησις καὶ Ἐκφώνησις, Ὅτι σὲ ἀνοῦσι κτλ. Καὶ εὐθὺς τὸ Ἐξαποτειλάριον αὐτόμελον.

Ἦχος β'.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριόν. Ἐκ γ'.

Εἰς τοὺς Αἵθους,

Ἦχος π.λ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῶν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον· Πάσχα μυστικόν· Πάσχα πανσεβάσμιον· Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτής· Πάσχα ἄμωμον· Πάσχα μέγα· Πάσχα τῶν πιστῶν· Πάσχα τὸ πύλας ἡμῶν τοῦ Παράδεισου ἀνοίξαν· Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχος. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θείας, γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε· Δέχου παρ' ἡμῶν χαρὰς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευε καὶ ἀγάλλου, Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλεῖα Χριστὸν θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προεργόμενον.

Στίχος. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες ὄρθρου βαθέος ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ ζωοδότου, εὗρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος αὐταῖς οὕτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς.

Στίχος. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῶν ἀνέτειλε· Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὦ Πάσχα λύτρον λύπης! καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ Γύναια χαρὰς ἐπλησεί λέγων· Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα. Εἰπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Εἶτα τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ γ'.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- ΚΑΖΑΜΙΑΣ του νέου Έτους 'Ανέστη Κωνσταντινίδου.
Η ΓΕΝΟΒΕΦΑ.
ΔΙΑΝΟΤΡΑΓΟΥΔΑ συλλογή διστίχων κειμάτων κτλ.
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ.
Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ.
ΒΙΟΣ του Μαγάλου 'Αλεξάνδρου.
ΜΠΕΡΤΟΛΔΟΣ μετά 10 εικόνων.
ΜΠΕΡΤΟΛΔΙΝΟΣ.
ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ κωμωδία.
ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ χρυσοδεμένος μετά 9 εικόνων.
• ἄδελτος.
ΧΑΛΙΜΑ χρυσοδεμένη εἰς τρεῖς τόμους καχωρισμένους.
• ἄδελτος 3 τόμοι.
ΑΜΗΑΚΟΣ ἡ πρακτικὴ ἀριθμητικὴ.
ΜΕΓΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ 'Ανέστη Κωνσταντινίδου.
ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ.
Η ΝΕΑ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ.
ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ Ε ΜΕΓΑΣ μετά 34 εικόνων ὡροσκόπου
καὶ 'Ανθοδέσμης.
• μικρός.
ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν.
ΣΥΝΟΨΙΣ ἱερὰ χρυσοδέτος
• ἄδελτος.
ΠΥΘΙΑ μεγάλη ἡ μαντεῖον τῆς τύχης μετὰ χειρομαντείας κτλ.
ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἔξιμαῖται 3 οὐχιμαῖται.